

Ref.: CP
14/19

A la Sala Carles Pi i Sunyer de la Casa de la Ciutat de Barcelona, el VINT-I-TRES de JULIOL de DOS MIL DINOÜ, s'hi reuneix el Plenari del Consell Municipal, en sessió extraordinària, sota la presidència de l'Excma. Sra. Ada Colau Ballano. Hi assisteixen les Imes. Sres. i els Ims. Srs.: Jaume Collboni Cuadrado, Janet Sanz Cid, Laia Bonet Rull, Laura Pérez Castaño, Albert Batlle Bastardas, Joan Subirats Humet, Jordi Martí Grau, Lucía Martín González, Eloi Badia Casas, Jordi Rabassa Massons, Marc Serra Solé, Gemma Tarafa Orpinell, Montserrat Ballarín Espuña, David Escudé Rodríguez, Margarita Mari Klose, Francesc Xavier Marcé Carol, Maria Rosa Alarcón Montañés, Ernest Maragall i Mira, Elisenda Alamany i Gutiérrez, Miquel Puig i Raposo, Montserrat Benedí i Altés, Jordi Coronas i Martorell, Eva Baró i Ramos, Gemma Sendra i Planas, Max Zañartu i Plaza, Maria Buhigas i San José, Jordi Castellana i Gamisans, Elsa Artadi Vila, Neus Munté Fernández, Ferran Mascarell i Canalda, Jordi Martí Galbis, María Luz Guilarte Sánchez, Francisco Sierra López, María Magdalena Barceló Vereá, Celestino Corbacho Chaves, José Bou Vila, Óscar Ramírez Lara, Manuel Valls Galfetti i Eva Parera Escrichs, assistits pel secretari general, el Sr. Jordi Cases Pallarès, que certifica.

Hi és present l'interventor municipal, el Sr. Antonio Muñoz i Juncosa.

Excusa la seva absència l'Im. Sr. Joaquim Forn Chiariello.

Constatada l'existència de quòrum legal, la Presidència obre la sessió a les deu hores i nou minuts.

Part d'impuls i control

Proposició / declaració de grup

Dels grups municipals ERC i JxCat:

Única.- (M1923/8) El Plenari del Consell Municipal de l'Ajuntament de Barcelona acorda: 1. Instar el Govern de la Generalitat de Catalunya a iniciar el tràmit per un projecte de llei per tal de regular els preus en els contractes d'arrendament d'habitatge. 2. Crear una comissió no permanent d'estudi a l'Ajuntament de Barcelona d'acord amb el previst als articles 35 i 39 bis del ROM, sobre l'aplicació i repercussió que tindria la regulació dels contractes d'arrendament d'habitatge a la ciutat de Barcelona i l'àrea metropolitana.

La Sra. ALCALDESSA recorda que avui se celebraran dos plens extraordinaris impulsats per grups de l'oposició.

El Sr. SIERRA demana intervenir per una qüestió d'ordre, en el sentit que sol·licita resposta a la petició de diversos grups municipals de disposar de més temps d'intervenció.

La Sra. ALCALDESSA admet la demanda d'ampliació dels temps en sis minuts per als grups proposants i quatre per a cadascun de la resta de grups, i que s'aplicarà a ambdues sessions extraordinàries.

Fet aquest aclariment, enceta els torns d'intervenció la Sra. BARÓ, que ho fa en nom del grup d'ERC. Aprofita l'avinentsa per, en primer lloc, denunciar una nova vulneració dels drets del regidor Quim Forn, a qui no s'ha permès d'assistir i participar amb ple dret en aquest plenari.

Dit això, considera que tots els grups coincideixen que la dificultat per accedir a un habitatge a Barcelona suposa un problema molt preocupant. Observa que hi ha molts indicadors que permeten fer una valoració, entre els quals apunta que l'emergència d'habitatge, lluny de disminuir, no para de créixer i no és degudament assistida, ni endreçada; que la taxa de sobreesforç està per sobre de la mitjana europea, i assenyala que ara com ara hi ha més d'un 40% de famílies a Barcelona que dediquen més del 40% dels seus ingressos a costejar-se un habitatge, i que el preu mitjà del lloguer està creixent exponencialment i sense aturador.

Manifesta que per a ERC l'habitatge és una prioritat, i que per aquest motiu han impulsat aquest ple extraordinari, amb el qual pretenen abordar amb seriositat la regulació dels preus dels lloguers de l'habitatge, entenent-ho com una mesura estructural que, juntament amb altres, pot contribuir a pal·liar els efectes del problema de l'habitatge a la ciutat.

Conclou, doncs, que existeix un problema greu, i que la seva obligació com a polítics, el seu repte i la seva feina és explorar i donar solucions. Remarca que aquest ple té un objectiu que valora com a plenament assumible i que és de mínims per a qualsevol projecte polític que tingui un compromís ferm amb relació a l'exercici del dret a l'habitatge en general, i en particular a Barcelona, que no és altre que donar una oportunitat al debat sobre la regulació de preus. Constata que la ciutat necessita aquest debat i els correspon poder-lo impulsar. Observa que poden triar continuar fent un debat superficial, curterminista, ideològic o, altrament, poden optar i apostar per un debat objectiu, solvent, aprofundit, que escolti tota la societat civil i, sobretot, que posi al centre el benestar de la ciutadania i de la mateixa ciutat.

Assenyala que la seva pretensió és que Barcelona impulsi un debat en seu parlamentària, en el marc d'un projecte de llei que la Generalitat desplegaria al Parlament; i també, un debat a Barcelona en el marc d'una comissió que generi coneixement respecte a la repercussió i l'aplicació d'una mesura d'aquestes característiques tant a la ciutat com a l'àrea metropolitana.

Confirma que Barcelona té la força i la necessitat perquè aquest assumpte es posi a l'agenda política, tal com ha demanat la societat civil a bastament. Recorda que ahir mateix es pronunciava en aquest sentit el sindicat de l'habitatge del Raval, i l'observatori Desc ho ha manifestat en diferents ocasions i, fins i tot, la PAH va arribar a portar un projecte de llei al Congrés en la línia d'impulsar la regulació dels preus dels lloguers.

Comenta, igualment, que en el discurs d'investidura l'alcaldeessa estenia la mà i manifestava la seva voluntat de treballar en col·laboració amb la Generalitat. Considera, per tant, que ara tenen una bona oportunitat i que no han de fer altra cosa que ser conseqüent amb el que sempre han defensat alguns partits i projectes polítics.

La Sra. ARTADI considera que els dos plens extraordinaris que se celebren aquest matí, sobre habitatge i sobre seguretat, evidencien el que estan patint avui dia a Barcelona, i que és l'herència dels dos grans fracassos de l'anterior govern de la ciutat.

Posa en relleu que el posicionament de JuntsxCat ha estat molt clar quant a la necessitat d'un canvi, també d'un relleu al capdavant del govern de la ciutat que no s'ha produït. Constata, doncs, que els dos problemes que es tracten avui són gravíssims i no fan altra cosa que empitjorar cada dia que passa. Quant a l'habitatge, assenyala que és una situació que es cronifica, que fa anys que la pateixen i que calen solucions molt millors que les que fins ara s'han trobat. Comenta, en aquest sentit, que fins i tot la PAH ha ocupat aquest ajuntament exigint millors solucions a un govern municipal que prové justament d'aquesta plataforma.

Remarca l'eloqüència de les dades de què disposen, i és que durant el mandat passat només es va construir el 10% de l'habitatge social previst, es va produir un increment del 45% de sol·licitants d'habitatge protegit, un 32% més d'ocupacions els darrers dos anys, es van fer 2.400 desnonaments l'any passat, i gairebé quatre-centes cinquanta famílies esperant habitatge a la Mesa d'Emergència, i unes oficines d'habitatge amb dèficit de recursos humans i materials. Comenta, quant a això, que la setmana passada es van reunir amb el comitè d'empresa de l'IMHAB, que els va exposar les seves denúncies. Afegeix que una de les conseqüències del que està succeint és l'increment de preu flagrant dels lloguers als districtes més vulnerables, fet que augmenta encara més les diferències i la desigualtat entre barris.

Constata que la situació no millora, sinó que continua empitjorant i, per això, l'objectiu d'aquest ple que han promogut amb el grup d'ERC és fer un espai per construir i trobar solucions treballant sobre la base d'uns eixos principals, entre els quals, i en primer lloc, tenir un esperit constructiu, proactiu i col·laborador, i que ja va manifestar el grup municipal del qual JuntsxCat és hereu donant suport al Pla pel dret a l'habitatge en el mandat anterior, a destinar el 30% de les promocions a habitatge protegit, declarant Barcelona zona única de tanteig i retracte, o amb l'operador d'habitatge metropolità. Igualment, assenyala que cal actuar en clau metropolitana; en aquest sentit, indica que la dinàmica dels preus dels lloguers a Barcelona també es dona en les ciutats i grans poblacions de l'àrea metropolitana, totes amb increments interanuals de dos dígitos.

Afirma que també han de ser exigents amb l'Estat, i entén que probablement el Sr. Collboni els pot explicar per què al Pla d'habitatge del Ministeri de Foment hi ha exactament zero habitatges destinats a Barcelona.

Afegeix que també consideren que cal treballar amb lleialtat i coherència, i no pas menys exigència, amb les altres administracions, també amb la Generalitat, com en el cas de l'impuls del decret de mesures urgents o la nova llei d'habitatge, perquè no pot ser que només s'exigeixin recursos i cal col·laborar també en debats constructius. En conseqüència, indica que avui també proposen estudiar la regulació del preu del lloguer, un aspecte que no està resolt, i que és compartit arreu d'Europa, on molts països tenen experiències positives en aquest sentit.

Per tant, plantegen que la regulació de preus dels lloguers es tramiti com a llei, que es creï una comissió per definir clarament quin ha de ser el model; si cal limitar el preu del lloguer, o bé limitar els increments desproporcionats; buscar la manera d'evitar els efectes no desitjats que han detectat en altres ciutats, entre els quals la inflació en el mercat de lloguer, el mercat de negre de lloguer, la retirada per part dels propietaris d'habitatges destinats al lloguer per posar-los a la venda; la desinversió en matèria de lloguer; o la litigiositat que l'ha produït en determinades ciutats.

Valora, doncs, que és essencial posar en marxa la comissió i la tramitació de la llei per definir un model propi i evitar els problemes que s'han trobat en altres àmbits.

El Sr. CORBACHO avança que el vot del seu grup a la proposició serà contrari, i ho justifica perquè no entenen què pretén la iniciativa. Precisa que no saben si es tracta que

els grups proposants instin les forces que representen en aquest ajuntament a fer, des del govern de la Generalitat i del Parlament, allò que res no els impedeix fer.

Addueix que tenen la impressió que la proposició respon al fet que, fa un parell de mesos, JuntsxCat i ERC van presentar un projecte de llei al Parlament que va ser rebutjat en aquella cambra; i els suggereix que, atès que el projecte de llei no va suscitar debat al Parlament, rectifiquin allò que convingui, i que prenguin la iniciativa mitjançant el govern del qual ambdues forces polítiques formen part.

Conclou, per tant, que no entenen per quin motiu s'hauria de pronunciar el Plenari del Consell Municipal sobre un assumpte que és responsabilitat directa del Govern de la Generalitat i dels grups parlamentaris que el representen.

Anuncia que en la segona intervenció es referirà al fons de la qüestió.

El Sr. RAMÍREZ constata que l'habitatge, i el preu del lloguer, són dues de les principals preocupacions de la ciutadania. Observa que, a més, l'habitatge va ser el leitmotiv de la victòria de la Sra. Colau el 2015, i a dia d'avui és el principal problema de moltes persones i famílies a la ciutat.

Diu que després d'anys de populisme i de prejudicis ideològics, de criminalitzar empresaris i constructors, avui dia tenir un projecte de vida, emancipar-se, és més difícil a Barcelona que no pas ara fa quatre anys.

Constata, igualment, que els darrers anys la demanda d'habitatge no ha anat acompanyada de nova oferta, fet que ha disparat el preu del lloguer a Barcelona. Recorda que, actualment, tenen el grau d'emancipació més baix d'ençà del 2002, i concreta que només un de cada cinc joves de menys de trenta anys pot marxar de casa. Per tot plegat consideren que és important afrontar l'ús dels més de vuitanta solars públics de propietat municipal i donar-los una sortida planificada incrementant el parc en aproximadament sis mil habitatges.

Insisteix en el fet que la situació és insostenible i que la gestió en matèria d'habitatge ha estat un fracàs aquests darrers quatre anys.

Apunta que Barcelona té potencial per generar més de 20.700 nous habitatges assequibles a partir del desenvolupament del planejament en zones d'oportunitat com el 22@, la Marina de la Zona Franca, Can Batlló - Magòria o la Sagrera.

Denuncia, igualment, que a finals del darrer mandat es va intentar maquillar la ineficàcia en política d'habitatge i de lloguer aprovant una mesura que obliga que les noves promocions d'habitatge destinin el 30% de sostre a habitatge de protecció oficial, i recorda que el grup del PP va ser l'únic que hi va votar en contra. Consideren que es tracta d'una columna de fum del govern Colau per amagar el seu fracàs en política d'habitatge i traslladar la responsabilitat de l'Ajuntament als privats.

Alerta que s'han d'oblidar de regular i d'aplicar polítiques intervencionistes en el mercat de l'habitatge i del lloguer; indica que el preu es regula, a la baixa, si hi ha oferta i no pas amb intervencionisme. En conseqüència, suggereix al Govern que promogui i millori l'oferta per aconseguir la davallada dels preus.

Assenyala que, altrament, si insisteixen a presentar aquest ajuntament com a amic dels ocupes, els preus continuaran pujant, atès que la inseguretats jurídica comporta l'increment del preu del lloguer. I adverteix que d'allò que realment s'han d'ocupar és de la llista d'espera de les famílies pendents d'adjudicació d'un habitatge d'emergència social; una llista que ha crescut exponencialment, passant de només quinze sol·licitants el 2015 a més de 549 el juliol del 2019.

Critica que ha mancat compromís i voluntat política per construir habitatge protegit, i recorda que durant el mandat anterior amb prou feines es van lliurar vuit-cents

habitatges de protecció oficial, una xifra molt allunyada dels vuit mil que va prometre l'alcaldeessa en arribar.

Confirma que una altra emergència és la dels desnonaments; recorda, en aquest sentit, que fa ben poc que la PAH va ocupar el vestíbul de l'Ajuntament per exigir mesures per emergència d'habitatge, i fa notar a l'alcaldeessa que la plataforma li ha perdut la confiança, i observa que l'activista Colau deu estar ben enfadada amb l'alcaldeessa Colau perquè durant el 2018 es van produir 2.381 desnonaments a Barcelona, 29 dels quals en habitatges de l'IMHAB.

Manifesta que si el seu grup ha d'escollir entre famílies necessitades i ocupes no té cap mena de dubte d'on s'ha de posar la prioritat i les actuacions. I remarca que Barcelona no necessita ni pisos-contenedor, ni solucions desesperades, ni polítiques intervencionistes que regulin els preus del lloguer, sinó que li cal un ajuntament que treballi conjuntament amb el sector privat amb l'objectiu de donar una resposta adient als joves i a totes les famílies que no poden accedir a un habitatge digne.

La Sra. PARERA remarca que l'habitatge és, després de la seguretat, un dels aspectes que més preocupen la ciutadania de Barcelona, i que ha de preocupar i ocupar aquesta cambra.

Precisa que els darrers anys el preu mitjà del lloguer de l'habitatge s'ha incrementat d'un 40% a Barcelona a causa, essencialment, de la manca de nova oferta al mercat; els inversors i els particulars inverteixen a un ritme menor que l'increment de la demanda d'habitatges de lloguer. Constata, igualment, que els darrers anys tampoc no s'ha confiat ni col·laborat amb el sector privat per buscar solucions per augmentar el parc d'habitatges de lloguer.

Assenyala que, tanmateix, la solució no passa per demanar al Govern de la Generalitat que iniciï un projecte de llei, clarament intervencionista, que ja ha estat debatut i rebutjat al Parlament. Observa, per tant, que continuen amb la política dels titulars i no pas dels fets.

Indica que la principal funció de les administracions públiques és la de promoure, facilitar, col·laborar i impulsar mesures, i no pas intervenir ni obligar ningú a comprar o a vendre a un preu fixat pel Govern.

Reconeix que el mercat no és perfecte, però diu que abans d'implementar una limitació d'aquest abast, intervencionista i contraproductiu, cal cercar mesures més raonables, més justes i sobretot més eficaces per assolir l'objectiu desitjat. Alerta que, altrament, intervenir els preus del lloguer significarà alterar els equilibris de mercat, així com alterar el dret a la propietat, que no farà altra cosa que generar desconfiança i inseguretat jurídica, i farà que molts propietaris retirin els seus pisos del mercat.

Puntualitza que la gran majoria d'habitatges de lloguer a Barcelona no són dels fons voltor, sinó famílies particulars que han heretat un pis, o que l'han comprat amb esforç com a inversió o per habitar-lo en el futur.

Demana d'aplicar el sentit comú econòmic perquè la millor mesura per abaixar els preus del lloguer és crear més oferta; i, en aquest sentit, posa com a exemple la ciutat de Sidney, que amb un pla ambiciós de construcció i reforma d'habitatges per incrementar l'oferta, conjuntament amb el sector privat, ha aconseguit la reducció de preus. Confirma, doncs, que la col·laboració funciona, mentre que obligar i limitar no.

Apunta que una limitació de preus, tal com s'ha comprovat en diverses ciutats europees, contraria l'oferta, ja que molts propietaris preferirien esperar, o no llogar, si el preu està intervingut. Insisteix, per tant, en la necessitat de crear més oferta amb l'ús dels 82 solars municipals disponibles; en la necessitat d'agilitar la tramitació de les llicències; en la col·laboració amb el sector privat; establir un pacte metropolità; oferir incentius

urbanístics a la promoció del lloguer social. I, altrament, adverteix que no s'ha de reduir la complexitat del problema a una mesura intervencionista gens eficaç.

Avisa els grups proposants que, si no volen un debat superficial, han de debatre i consensuar amb el sector privat.

La Sra. MARTÍN manifesta que els sembla important comentar, d'entrada, que el 2015 aquest ajuntament va ser la primera institució de tot l'estat a alertar sobre la bombolla dels preus del lloguer, i a exigir canvis legislatius valents per aturar aquest problema que, per sort, ja ningú no nega que és global i no pas local com insinuaven alguns.

Fa avinent que a banda d'exigir aquests canvis legislatius imprescindibles, el Govern municipal ha estat predicant amb l'exemple, i durant el mandat passat s'han impulsat moltes mesures diverses per afrontar aquesta problemàtica de l'increment dels preus del lloguer. Reitera, atès que ja ho han dit a bastament, que no hi ha una única mesura màgica que serveixi per resoldre el problema, tampoc la regulació de preus, malgrat que sigui imprescindible.

Puntualitza que per resoldre la situació cal que totes les administracions s'impliquin en l'aplicació d'un ventall molt divers de mesures i canvis legislatius que d'una vegada prioritzin de forma clara el dret a l'habitatge per sobre de l'especulació. Consta que és justament això el que ha fet l'Ajuntament els darrers quatre anys; i ho ha fet en solitari impulsant, d'entrada, la creació d'un observatori metropolità de l'habitatge a fi de disposar de dades fiables, entre altres sobre el mercat del lloguer, que no depenguin exclusivament dels privats.

Afegeix que s'han estudiat i analitzat amb detall les mesures que ja s'estaven posant en marxa en altres ciutats europees a fi de fer propostes legislatives rigoroses per regular els preus del lloguer; i quan, per ignorància, alguns els acusaven de mirar cap a Veneçuela, els havien de recordar que aquestes mesures les posava en marxa l'Alemanya de Merkel. Igualment, diu que s'estava posant en marxa a Barcelona un parc públic de lloguer com mai no s'havia fet, construint, comprant i aconseguint habitatge cedit per part de grans propietaris; s'ha lluitat contra l'emergència d'habitatge amb més recursos que mai, creant una unitat pionera que ha acompanyat més de set mil cinc-cents famílies per trobar una solució habitacional, i que no han estat soles davant un desnonament. Indica que, escoltant les demandes de les entitats, s'han posat en marxa normatives pioneres a l'Estat, que signifiquen canvis estructurals importantíssims —com la reserva del 30% i el PEUAT— i que, per primera vegada, permeten corresponsabilitzar els privats per protegir el dret a l'habitatge; i s'ha començat a vetllar de forma estricta pel compliment de les lleis catalanes vigents que protegeixen el dret a l'habitatge, i que els han permès sancionar l'habitatge buit, denunciar l'assetjament immobiliari, lluitar contra l'infrahabitatge, sancionar els grans propietaris que no fan ofertes de lloguer abans de procedir a un desnonament. I adverteix que això són coses que hauria de fer el Govern de Catalunya, JxCat i ERC, i que no fa perquè no vol.

Afegeix que també s'ha treballat per aconseguir un acord amb el Govern de l'Estat per modificar la LAU i donar competències als ajuntaments a fi que puguin limitar els preus del lloguer; una proposta a què Pedro Sánchez es va comprometre amb l'alcalde, que està recollida en l'acord de govern municipal, i que cal materialitzar amb urgència.

Destaca que mentre aquest ajuntament feia tot això, i encara més, la Generalitat ha estat quatre anys sense pràcticament obrir la boca per parlar de polítiques d'habitatge.

Denuncia que no ha assumit la seva responsabilitat en la Mesa d'Emergència, ha continuat retallant el pressupost en habitatge i, en cap moment, ha treballat perquè el pressupost estatal —que acaba revertint en la Generalitat— augmentés aquesta partida.

Constata, doncs, que no ha liderat cap iniciativa que prioritzés el dret a l'habitatge i, en canvi, un dels dos partits que componen el Govern ha utilitzat el seu grup parlamentari per liderar l'aprovació d'una llei que permet desnonar, sense cap alternativa habitacional, persones que viuen ocupant en precari. Afegeix que han intentat aprovar un decret, sense consultar-ho amb ningú, que entre altres coses pretenia condicionar el preu de l'habitatge protegit en funció del barri; i, com a cloenda, en plenes eleccions municipals i amb l'única intenció d'esgarrapar quatre vots, presenten un altre decret per, suposadament, regular els preus del lloguer i que les mateixes entitats van qualificar de decret farsa. Recorda, en aquest sentit, que la proposta permetia augmentar fins al 15% per sobre dels preus de mercat actuals, o que deixava fora de la pretesa regulació qualsevol contracte de lloguer en què no hi hagués cap canvi de les parts.

Ho considera tot plegat un autèntic despropòsit, que s'ha fet sense comptar amb els ajuntaments i les entitats; i constata que a aquest cúmulo d'incompetències, desídia i electoralisme ara s'hi afegeix que no han començat a treballar cap contingut amb la resta de grups del Parlament, i que en gran mesura la feina està feta perquè l'ha fet Barcelona en Comú, però ara venen a l'Ajuntament a demanar que els insti a treballar.

Els demana que deixin de fer teatre, i apunta que la via més eficaç perquè els ajuntaments puguin limitar els preus dels lloguers és modificar la LAU; i apunta que arran del decret fallit que ha esmentat, l'informe del Consell de Garanties Estatutàries apunta en aquesta mateixa direcció.

Recorda que la Generalitat té moltíssimes competències i molts assumptes pendents per desenvolupar, i confirma que la seva formació està ben disposada a treballar-hi, i que només cal que la Generalitat deixi de fer escenificacions i que es posi a treballar en allò que fa anys que ignora.

El Sr. CORBACHO valora que aquesta proposició posa damunt la taula un assumpte de tanta importància com és l'habitatge, especialment en règim de lloguer, l'accés al qual és, a dia d'avui, un dels principals problemes que afecten les grans ciutats i les seves àrees metropolitanes.

Constata el fracàs absolut del darrer mandat respecte a les promeses inicials de vuit mil habitatges, dels quals només se'n van fer realitat vuit-cents.

Agraeix, per tant, la presentació d'aquesta iniciativa i convida tots els grups a parlar seriosament sobre habitatge. Diu, en aquest sentit, que del primer que cal parlar és sobre el model dels darrers quaranta anys, durant els quals s'ha fet molt d'habitatge de protecció oficial de propietat i molt poc de lloguer; en conseqüència, entén que és prioritari debatre si el model històric s'ha de mantenir o, contràriament, s'ha de canviar.

Assenyala que, en segon lloc, cal discutir si l'actual ordenament jurídic que regula el lloguer és l'adequat. Apunta, en aquest sentit, que el Govern de l'Estat va presentar recentment una iniciativa per canviar la LAU, que qualifica d'anunci propagandístic, ja que la realitat és que el lloguer continua creixent, i remarca que no es va comptar amb el Ministeri d'Hisenda, que hi té molt a fer i a dir.

Observa que ben sovint es diu que el gran problema del lloguer són els grans tenidors de pisos, però remarca que també ho és que no siguin capaços d'optimitzar que els petits propietaris puguin posar els seus pisos al mercat de lloguer.

Acaba la seva intervenció convidant al consens a fi de dotar-se d'una comissió o el que correspongui per parlar seriosament sobre el problema de l'habitatge.

El Sr. RAMÍREZ diu que li sorprèn el to emprat per la representant del Govern municipal, quan el darrer mandat s'ha constatat un fracàs de les polítiques públiques respecte a l'habitatge i els lloguers. Per tant, reclama al Govern que es posi a treballar al

més aviat possible, començant pels vuitanta solars municipals i abordant el col·lapse de sol·licitants d'habitatge d'emergència social.

La Sra. PARERA recorda que el darrer mandat es va imposar l'obligació d'un 30% d'habitatge protegit en les noves promocions, i sembla que es vol incrementar fins al 50% en segons quins districtes, i ara volen imposar una limitació del preu del lloguer. Comenta que el Govern de la Generalitat ja ho ha intentat i no se n'ha sortit; tanmateix, novament, amb aquesta proposició pretenen que els ho tornin a demanar. Confirma, doncs, que Barcelona pel Canvi no subscriu la demanda, ni comparteix cap de les mesures proposades, de manera que avança el vot negatiu del seu grup a la proposició.

La Sra. MARTÍN observa que els grups del PP i Barcelona pel Canvi no es cansen de repetir els mantres que els han portat a la bombolla, com ara que el preu es regula amb més oferta. Puntualitza que durant la bombolla immobiliària hi havia més oferta de pisos a Espanya que a mig Europa junta i que els preus no deixaven d'augmentar. Finalment, anuncia que el seu grup farà una abstenció.

La Sra. ARTADI manifesta que també els ha sorprès el to i els arguments de la regidora Martín, que més aviat semblava que formaven part d'una sessió de control al conseller Calvet i no pas d'un ple municipal; així, doncs, ni s'ha centrat en el tema, ni ha fet autocrítica, ni tampoc no ha reconegut res de la tasca que encara queda per fer, ni ha fet noves propostes; altrament, ha optat pel clàssic estil de centrifugadora dels Comuns per acabar anunciant que faran una abstenció, com si no tinguessin opinió sobre el que cal fer, i reconèixer que realment hi ha hagut pros i contres en les experiències que s'han dut a terme fins ara arreu d'Europa, i que s'ha d'abordar la qüestió.

Recorda que aquest ajuntament té competències compartides i que la responsabilitat és de tothom, i que la ciutadania no pot entendre que se'n rentin les mans. Insisteix que la responsabilitat és del Sr. Corbacho, que ha fet possible el govern actual, també del PP, de Ciutadans, del Sr. Valls.

Remarca que l'habitatge no és un bé com qualsevol altre, ni un mercat amb competència perfecta, sinó que hi ha unes limitacions i, per tant, regulació. Avisa que han de decidir de quina manera regulen, però no pas pensar que les coses se solucionen des d'una perspectiva ultraliberal on tot s'hi val.

Reconeix que la regulació del preu del lloguer no pot ser l'única mesura, atès que només actua sobre el residencial existent i, per tant, té un recorregut limitat; així, doncs, necessiten abordar un debat global i generar més parc d'habitatge assequible i començar a assemblar-se a Europa.

La Sra. BARÓ destaca de les intervencions que, en primer lloc, queda clar que la dreta en bloc està en contra de les solucions i, fins i tot, nega la possibilitat d'explorar, d'estudiar possibles elements i mesures que puguin contribuir a pal·liar i millorar la situació actual.

En segon lloc, demana a la regidora Martín que no s'enfadi, que ningú no l'ha acusada de res, sinó que estan plantejant un debat seriós respecte a una qüestió que molts grups d'aquesta cambra comparteixen. Assegura que la seva intervenció li ha semblat del tot a la defensiva, i que ha enumerat moltes de les coses que ha fet el Govern de la ciutat i totes les que no ha pogut fer perquè no pot; reconeix que és evident que n'ha fet moltes, de coses, però també que la situació és objectivament pitjor, tal com demostren molts

indicadors i estudis acreditats. Demana, per tant, que tinguin més modèstia i més calma, i que no mirin sempre els altres.

Igualment, fa referència al fet que la Sra. Martín ha esmentat el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, i puntualitza que cal tenir clar que el Codi civil català ha estat l'avantguarda legislativa en molts temes que, en el seu moment, ningú de l'Estat ha tingut el coratge de legislar, entre els quals les parelles de fet, la mediació en conflictes en l'àmbit familiar, anul·lació del judici franquista i moltes normatives en l'àmbit de la memòria històrica. Destaca que el Codi civil català ha servit, moltes vegades, de punta de llança per a regulacions estatals desenvolupades a posteriori; i assenyala que la que els ocupa podria ser una situació paradigmàtica i una escletxa que convindria aprofitar amb esperit constructiu.

S'APROVA aquesta proposició / declaració de grup amb divuit abstencions —emeses per les Sres. i els Srs. Colau, Collboni, Sanz, Bonet, Pérez, Batlle, Subirats, Martí Grau, Martín, Badia, Rabassa, Serra, Tarafa, Ballarín, Escudé, Marí, Marcé i Alarcón—, i vuit vots en contra —emesos pels Srs. Sierra i Corbacho, i les Sres. Guilarte i Barceló, pels Srs. Bou i Ramírez, i també pel Sr. Valls i la Sra. Parera—, i catorze vots a favor de la resta de membres del consistori.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les deu hores i quaranta minuts.